

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XX

Jak jsem se rozhodl vybojovat si doma postavení dospěláka, a potom záviděl i sedlákům, jak u Chlumce dobře dopadli

Po tom strašném výprasku od maminky za můj výzkum briket se situace doma celkem zásadně uklidnila. Já se zklidnil a byl daleko odpovědnější. Maminka se tím výpraskem hned několikrát potrestala sama. Jednak viděla, jak mi zrasovala zadnici – to určitě nechtěla. Také přišla po 3,5 letech o svoji oblíbenou výchovnou pomůcku – tu zvláštní vařechu – ze které jsem měl opravdu fedry, a navíc měla na obou koncích zlomenou laťku za zavírání okna v komoře. Tu laťku jí táta nedodal novou, ač v jiných případech péči o domácnost nijak nezanedbával. A taky musela dvakrát vyprat koberec v kuchyni, který jsem během asi 75 minut trvajícího výprasku dokonale pročůral. Dodnes nevím, jestli táta mamince něco neřekl k tomu výprasku, ale jisté je, že se víc ovládala. Jen táta se vůbec měnit nemusel a mohl zůstat jako dřív: přátelský, laskavý, chápající, ale i 100% důsledný.

Během následujících 19 měsíců můj zadek sice během prázdnin po osmičce dostával zabrat, jako nikdy před tím ani po tom. Ale doma nedošlo k ničemu, co by stálo za zmínku. Za celou tu dobu jsem od mamky jen pětkrát uslyšel dříve tak obávanou větu: To jsi přehnal, nachystej si prcku!!

Ale maminka se asi poučila o míře trestání, obávaná vařecha byla roztržštěná na půdě za trámem, a tak konečně přišly ke slovu i ty dvě, co táta koupil o tři a půl roku dřív – přesně pro tento účel. Ale z těch jsem měl sice trochu respekt, ale určitě ne strach. A ze školy jsem za celou tu dobu donesl jen dvě poznámky. Hrozně jsem se těšil, až mi bude patnáct a budu úplně dospělý. Tento životní zlom vycházel na čtvrtek, po polovině června v devítce.

O pár dní dřív slavil patnáctiny i spolužák Mojek. Oslavu naplánoval na pátek, před volnou sobotou, v chatce zahrádkářské kolonie na Červeném kopci. Táta měl službu u hasičů, tak jsem mámě oznámil, kam v pátek odpoledne jdu. Jen jsem jí, nevím proč, označil místo akce

do zahrádkářské kolonie na Kozí horce. Neměla námitek, jen upřesnila: A do deseti večer budeš doma.

Maminka byla z dost puritánské rodiny. Její dědeček byl předsedou staršovstva evangelické církve a na spoustu věcí byl u nás zvláštní názor. Mámina teta byla strašně nadaná malířka a byla přijata na malířství v Paříži na Sorbonu. Její otec – můj pradědeček – si ji po půl roce jel zkontrolovat. Ještě, že tak udělal!!! Když se mu podařilo ji ve výuce konečně najít, byla ve skupině žáků, která zrovna kreslila mužský akt. Během následujících dvou hodin pradědeček stihl na rektorátu ukončit její studium, sbalit její věci, uhradit podnájem a zrušit ho, přesunout se s dcerou na nádraží, zakoupit jízdenky domů a nasednout do vlaku.

Těch máminých deset večer mě hrozně rozhodilo. Vždyť už jako předškolák jsem se v půlce června vracel z venku domů, když se začalo šerit před desátou!!!! A to už budu za šest dní úplně dospělý!!!! Rozhořčeně jsem explodoval a vyvolal vášnivou debatu. Jejím výsledkem po dvou hodinách byla změna mámina rozhodnutí: Dobře, tak teda budeš doma až v půl jedenácté! To mě úplně dostalo, navíc, už hodinu jsem měl být na oslavě!!! Dospěl jsem k zásadnímu rozhodnutí. Když už budu za šest dní dospělý a máma ze mě dělá pořád malé dítě, musím si dospělost sám vybojovat. Na oslavu tedy okamžitě vyrazím a vrátím se, až když se to bude hodit!

Byl jsem nadšený ze svého rozhodnutí. Mámě tak nejlíp dokážu, že už budu dospělý! A tak jsem to i udělal. Domů jsem dorazil v noci, ve 03,15. Potichu, abych nikoho nevbudil, jsem odemkl dům a potmě vešel do chodby. Zavřel jsem za sebou zase dveře a otáčel se zpět ke schodům.

Najednou jsem dostal opravdu strašnou facku, která mě srazila až na botník vedle dveří. Máma musela čekat na lavičce za dveřmi!!! Zvedl jsem se rychle, ale máma už byla pryč. Protože jsem se vyčural už po cestě parkem, vplížil jsem se do pokojíku, vyměnil jsem oblečení za pyžamo a zalehl. Pálící levou tvář jsem přitiskl k bedně na peřiny, která se táhla za postelí, po celé její délce. Chvilí jsem přemýšlel o tom, že takto jsem si boj o uznání svoji dospělosti tak úplně nepředstavoval...

Ráno jsem se probudil dost pozdě. Byla volná sobota a máma mě nechala spát. Uvědomil jsem si, že u ní mám asi za včerejšek vroubek. Tak jsem rozhodil peřiny, otevřel okno, sundal pyžamo a zaplul do koupelny. Ve vaně jsem si dal rychle sprchu i za včerejší večer, utřel se a vrátil se do pokojíku. Zavřel okno, ustlal si postel, a protože jsem už dokonale oschl, jsem se mohl obléknout. Do kuchyně vcházím před jedenáctou, maminka začíná vařit oběd. Dobrý den maminko.

Odpověď žádná, na stole nemám ani snídani, která by tam normálně měla být. Chvilí jsem přemýšlel nad otázkou: můžu se nasnídat? Ale protože jsem si uvědomil, že odpověď bude: Už ne, za chvíli bude oběd, jsem se nezeptal a šel si na pondělí nachystat školu, abych smysluplně využil čekání na oběd. Už jsem byl dávno hotový a měl už i ukrutný hlad, ale očekávané zavolání: „Leslí, oběd!“ se neozývalo.

Byly už dvě hodiny. Když jsem přišel do kuchyně, máma byla po obědě a nádobí po sobě i umyla. Chvilí jsem přemýšlel, co to znamená, a pak jsem si dovolil otázku: Můžu si vzít oběd, maminko?

Zase bez odpovědi. Nabral jsem si oběd, najedl se, poděkoval za oběd a pochválil ho. Pak jsem umyl po sobě talíř a příbor. Mamka celou dobu mlčela a šila lem nějaké nové záclony na šicím stroji. Tak to pokračovalo celou sobotu, celou neděli a také v pondělí, když přišla máma z práce a já ze hřiště.

Táta dorazil z práce chvíli po mně. Převlékl se a nakoukl ke mně do pokojíku. Leslí prosím do kuchyně HNED!! Vyrazil jsem za ním. V kuchyni jsme byli sami.

Leslí, v pátek jste se s maminkou na něčem domluvili, a ty jsi to nedodržel a přišel o 3 a ¼ hodiny později. Co mi k tomu řekneš?

Neměl jsem co skrývat. Postěžoval jsem si, že i když budu za několik dní už dospělý, maminka mi nařídila návrat do desíti večer, tedy v době, kdy jsem v toto roční období chodil domů už jako předškolák. **Maminka ze mě dělá pořád malé dítě a já budu přece už za pár dní úplně dospělý!!!**

Táta se místo očekávané podpory tváří nesouhlasně. Leslí, víš, dospělého z tebe neudělá dosažení nějakého věku, ale pouze a jedině to, že na tebe bude naprostý spoleh. Že vždycky dodržíš, co slíbíš nebo na čem se s někým domluvíš. S maminkou jste se domluvili, že přijdeš do půl jedenácté, a ty jsi to překročil o tři hodiny a 45 minut.

Táta mi povyprávěl, jak se o mě máma bála, jak už polem půlnoci nechtěla telefonovat rodičům spolužáků, a tak vzala psa a procházela zahrádkářskou kolonii na Kozí horce. Jak mu po návratu telefonovala na hasičku a zaúkolovala ho, aby obvolal policejní služebny /měl tam spoustu dobrých známých/, jestli se mi něco nestalo a jak sama obvolávala nemocnice. A když se nikde nic nedozvěděli, tak znovu vyrazila se psem ven a znovu obíhala zahrádky na Kozí horce. To už mé rozhořčení dosáhlo vrcholu. **POŘÁD ZE MNE DĚLAJÍ MALÉ DÍTĚ, NECHTEJÍ VIDĚT, ŽE UŽ JSEM V PODSTATĚ DOSPĚLÝ!**

Moje rozhořčení mi přivedlo na jazyk větu: **Aspoň byl pes pořádně vyvenčenej!!**

Najednou se všechno změnilo – tátův přátelský pohled byl někde pryč. Podíval se na mě, jako nikdy předtím – chladně až nepřátelsky. Takového tátu jsem dosud vůbec neznal. Také jeho hlas bych chladný a nepřátelský a slova nějak sekal.

LESLÍ, JESTLI TO BEREŠ TAKTO, TAK SE BUDEME BAVIT JINAK. KDYBYS SES ZPOZDIL O 15 MINUT, VŮBEC BYCHOM SE O TOM NEBAVILI. KDYBYS K TOMU PŘIDAL DALŠÍCH TŘICET, JEN BYCH TI ŘEKL, ŽE DOSPĚLÝ SE POZNÁ PODLE TOHO, ŽE DRŽÍ DANÉ SLOVO A DÁL BYCH TO NEŘEŠIL. A TU TŘIČTVRTĚ HODINU NEBUDEME ŘEŠIT ANI TEĎ. ALE TY DALŠÍ TŘI HODINY UŽ ŘEŠIT BUDEME. **ZA PRVNÍ HODINU BUDE ZA KAŽDÝCH 5 MINUT JEDNA. ZA TU DRUHOU**

HODINU BUDOU ZA KAŽDÝCH 5 MUNUT DVĚ. A ZA TU TŘETÍ HODINU BUDOU ZA KAŽDÝCH 5 MINUT TŘI!!! Kolik je to dohromady, Leslí?

Koukal jsem na tátu ohromeně, jako bych dostal palicí do hlavy!!! Já čekal podporu a uznání své dospělosti, a táta tohle!!!!!! Propadl jsem se do úplného zmatku. **Tak kolik je to dohromady??** Jen jsem potichu řekl: sedmdesát dva. Správně takže 24 dnes, 24 pozítří – to bude středa a 24 v pátek! Máme za deset šest, v sedm si přijdeš pro trest.

Jako ve snu jsem šel do pokojíku. Taková nespravedlnost!!! Moje rozhořčení neznalo mezí, ale na druhou stranu mě ohromilo to, že táta je najednou někdo úplně jiný. Mělo mě to varovat, ale můj asperger mi znemožnil to správně vyhodnotit. Moje rozhořčení převážilo. Pokud bych si od táty podle rituálu nenechal dobrovolně vysázet na maximálně vyšpulenou zadnici těch 24 řemenem, měl bych dostat dvojnásobek /48/ rákoskou přehnutý přes stůl cirkulárky. Ale co když bych se dobrovolně přes ten stůl nepřehnul?? To by mě musel táta na sílu přehnout přes koleno, stáhnout mi tepláky i trenky a držet mě v pozici, dokud mi nevysází dvojnásobek dvojnásobku /96/ rákoskou. Byl jsem už tak vysoký jako táta a nepochyboval jsem, že je silnější, ale ne zas o tolik, aby to dokázal. Myšlenka, že trest nepřijmu, mě ohromila. Tak tátovi přece nejlépe dokážu, že už jsem skoro dospělý!!!

V sedm jsem sice přišel do kuchyně se slovy: tatínku přišel jsem si pro trest. Ale byl jsem normálně oblečený a bez řemene. Táta se na mě překvapeně zadíval a položil obvyklou otázku: Leslí, kolik sis dnes vykoledoval? Já, v rozporu s rituálem, jsem nejen že neodpověděl celou větou, ale neodpověděl vůbec!! Po chvíli táta úplně klidným hlasem pokračoval v rituálu. Běž se nachystat!

Seběhl jsem do sklepa a stoupl si zády k lavičce, čelem ke dveřím a čekal na tátu. Po chvíli se pomalu začala moje sebejistota vytrácet. Asi za 20 minut jsem slyšel na schodech tátu, ale zašel do horní dílny, a tam nějakou dobu cosi dělal. Za nějakých 10 minut sešel posledních 7 schodů dolů ke mně. V ruce neměl rákosku, ale asi $\frac{3}{4}$ metrů dlouhou tlakovou, silnostěnnou, hadici ke kompresoru. Cosi mi sevřelo krk a s obrovským úsilím se mi podařilo zeptat: Na co máš tu hadici tatínku? A dodnes – po 55 letech, si přesně pamatuji jeho odpověď: **Jestli si myslíš, že se s tebou budu casnovat a rvát si tě přes koleno, tak seš blb. Když odmítáš trest řemenem, tak to dostaneš tím šlauchem. Nemusíš si nic sundávat, ani špulit zadek. Dostaneš to jedna k jedné. Ale pamatuj, že se bude počítat jen to, co dostaneš naplno a na zadek, nebo zezadu na stehna!** Táta se otočil, vytáhl klíč z otevřených dveří, zavřel je, zastrčil klíč, zamkl, klíč vytáhl a strčil do kapsy.

To mi dalo trošku času. Měl jsem dost zkušeností, abych naprosto přesně věděl, co způsobí rána naplno tou hadicí!! Představil jsem si, jak se snažím v místnosti, kde všechno stojí podél stěn, prchat před tátou, který za mnou pomalu postupuje a co chvíli mě švihne tou strašnou hadicí. A jak se nejméně polovina ran nebude počítat!!! Když se táta zase otočil ke mně, strašně se mi chtělo začít utíkat, ale věděl jsem, že to tím odstartuji. Místo toho jsem udělal krok tátovi naproti. Táta udělal krok ke mně a zastavil se. Já udělal ještě jeden krok k tátovi,

a ze sevřeného krku jsem dostal následující větu: Mohl bych prosím tatínku dostat na zadek tím řemenem? Moc prosím.

Táta se na mne chladně díval. TATÍNKU PROSÍM! **Prosím, PROSÍM!**

Táta mlčí a kouká na mě tím chladným pohledem. V tom okamžiku úplně vzdávám svůj boj o uznání dospělosti, klekám si před tátu na kolena, spínám ruce jako malý kluk: **Tatínku, mohl bych, moc tě prosím, dostat na zadek tím řemenem? PROSÍM! PROSÍM!! PROSÍM!!!**

Táta trošičku ustoupil, položil hadici na stůl cirkulárky a povídá: tak dobře. Rychle – aby si to ještě nerozmyslil, a taky abych dokázal svoji snahu, jsem ze sebe strhnul teplákovou bundu. Šla i s tričkem, vem to čert! A rychle tepláky, raději hned i s trenkami. Šlo to i s ponožkou. Tak jsem si ještě sundal i druhou ponožku, dva chumly oblečení hodil na střed lavičky, otočil jsem lavičku bokem ke stěně, zakleknul na ni, opřel se o lokty, roztáhl lokty daleko od kolen a položil se hrudníkem na předloktí. Tak a táta může začít. Ještě jsem vydechl, abych místo ryku, musel nejprve pomalu – na osm – nadechnout.

V tom okamžiku jsem si uvědomil jednak to, že nemám rukojeť pilníku do zubů a taky to, že táta během mého svlékání se odemkl a otevřel dveře. Palčivý šleh jsem čekal marně. Začal jsem pomalu dýchat a snažil se soustředit jen a jen na to dýchání. Když se již dost dlouho nic nedělo, odvážil jsem otočit hlavu a tázavě se podíval na tátu. Tatínek se na mě díval a když zachytil můj pohled řekl: Nemám ten řemen. Tatínku, mám pro něj zajít?

No já pro něj nepůjdu!! Vyskočil jsem jako zajíc a úplně nahatý vyběhl do naší předsíně v prvním patře, popadl z věšáku řemen, udělal ještě další 4 kroky k sobě do pokojíku a z hrnku s tužkami vytáhl i rukojeť pilníku.

Seběhl jsem zase dolů. Podávám tátovi řemen: Tady je řemen tatínku.

Děkuji, Leslí. Tátův pohled je konečně jako vždycky. Zase zaujmu pozici na lavičce jako předtím, sundám z ruky hodinky a položím si je na lavičku před obličej, dám si rukojeť mezi zuby a vydechnu. TAK A TEĎ TO PŘÍDE!

Ale zase nic a dlouho. Otočím zase hlavu, a táta nikde!!! Kouknu na hodinky. 20, 47. Uvědomil jsem si, že nyní budu mít určitě hodně času k přemýšlení. Zvedl jsem hrudník z předloktí, zrušil jsem roztažení a přisunul lokty zase tak blízko ke kolenům, aby to bylo co nejpohodlnější a začal stávající situaci hodnotit a smířovat se s ní.

Tak můj boj o pozici dospěláka skončil tím, že jsem jako malý kluk klečel před tátou a sepnutýma rukama žadonil o výprask řemenem na holou!!! Na druhé straně se táta neštěstí nechal uprosit. Byl ale úplně jiný než dřív. Asi jsem to opravdu strašně moc přehnal. Tu větu: **Alespoň byl pes pořádně vyvenčenej!** jsem si měl odpustit.

Tak dnes to mám konečně za sebou. Uvědomuji si pomalu, co se děje kolem. Táta už mi nějakou dobu ošetřuje zadek. Opatrné dotyky látky stírající zteklé pásky krve ani štípání kyslíčnicku vůbec necítím. Nakonec ještě vysušit. Co už ale začínám opravdu cítit, je svalová bolest, způsobená už skoro tříhodinovou polohou v roztažení. Ale roztažení si zrušit sám netroufám. Nechci tátu nijak naštvat. Konečně zazní toužebně očekávané: Leslí, můžeš vstát, dobrou noc.

Vyrážím nahoru do pokojíku. Oblečení zůstalo ve sklepě, nemám ani nachystanou postel. Padám na ni, šťastný, že už dnes nic neb.....

Vůbec už nevím, jak mi táta donesl zmuchlané oblečení a zavěsil je na židli – ráno tam bylo, ani jak mi zadek přikryl velikou osuškou a celého potom larisou. Ráno jsem opatrně – zadkem napřed, vstal, a v předsíni prozkoumal výsledek včerejší části trestu: Dvacet ran na zadek mi devětkrát proseklo konečkem řemene kůži na pravém boku zadnice a sedmkrát na levém. Pod zadkem byly naštěstí jen jelita. Bylo mi jasné, že každý ze dvou dalších výprasků mi musí strhnout všechny stroupky z předešlých.

Ve škole jsem po předvedení zadku sklidil víc soucitu než uznání. Takto to bylo dost nepříjemné.

Další dva výprasky byly naprosto identické, až na obrovskou úlevu po tom třetím, že už mám za sebou celý trest. Táta – dle očekávání – nijak nesnížil intenzitu. Sedět ve škole v hodinách na strašně svědicí zadnici bylo snad ještě horší než samotné výprasky. Po každém výprasku byly následující dva dny strašné – no a druhý den večer přišel další výprask. A po třetím výprasku byla normální pracovní sobota. Od prvního výprasku jsem snad 10 dní chodil doma jen v tričku, v pokojíku jsem si dal na židli malý polštářek, a na něj barevný ručník. Ještě, že toho už do školy moc nebylo.

A v dalších letech bylo naprosto zásadní, že jsem věděl doslova na 100 %, že pokud mě táta poručí si večer přijít do kuchyně pro trest, tak tam dojdu jen v ponožkách a tričku, s řemenem v ruce, a přesně provedu do nejmenších detailů svoji roli v rituálu udělení a přijetí trestu. To mělo naprosto zásadní vliv na moje chování v dalších letech, nejen do nástupu vojenské služby, ale asi i potom. A taky mi bylo naprosto jasné, že dospělým se člověk nestane dovršením patnáctého, nebo třeba i osmnáctého roku, ale až ho okolí za dospěláka začne opravdu považovat.